

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou mzlegal s. r. o., Bernolákova 2, Malacky, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miroslav Zobok, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 90/2016 z 24. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoKR 90/2016 z 24. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 6 K11/2015 vydal uznesenie z 30. septembra 2016, ktorým zrušil konkurz na majetok úpadcu pre nedostatok majetku. Sťažovateľ ako veriteľ popretých pohľadávok podal proti označenému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že jeho odvolanie odmietol z dôvodu, že *„pohľadávky odvolateľa sú sporné, nie sú zistené, a tak odvolateľ, ako veriteľ nemá procesné postavenie oprávnenej osoby, ktorá by mala zistené pohľadávky a mohla účinne podať odvolanie“*.

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým uznesením krajského súdu. Napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne a nespravodlivé, pričom argumentuje a predostiera svoj vlastný pohľad na vec. Sťažovateľ argumentuje tým, že podal incidenčnú žalobu, ktorou sa domáhal určenia popretých pohľadávok a o ktorej ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. Tvrdí, že *„do okruhu osôb oprávnených podať odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku patrí aj ja, keďže účelom zákona a použitého ustanovenia § 102 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii bolo z okruhu osôb oprávnených odvolanie vyčleniť veriteľov uspokojených v plnej výške a veriteľov, ktorých návrh na určenie pravosti pohľadávky bol právoplatne zamietnutý rozhodnutím súdu a nie svojvoľným rozhodnutím správcu“*.

Vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci, sťažovateľ dochádza k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho označené práva.

Na základe uvedených skutočností žiada, aby ústavný súd po prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, čl. 36, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. ICoKR/90/2016-235 zo dňa 24.01.2017 a konaním, ktoré vydaniu uznesenia predchádzalo.

Uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. ICoKR/90/2016-235 zo dňa 24.01.2017 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 146.274,11 €, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a jeho predchádzajúcim postupom. Sťažovateľ zároveň namieta, že došlo postupom krajského súdu a napadnutým uznesením krajského súdu aj k porušeniu jeho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj do neprípustného zásahu do jeho majetkových práv a tým aj k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúceho postupu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach

a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

1. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu argumentáciu uplatnenú v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď odmietol jeho odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zrušení konkurzu na majetok úpadcu. Sťažovateľ zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu založenú na jeho názore, že právne závery krajského súdu sú založené na nesprávnej interpretácii relevantných noriem.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán

s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol:

„10. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6K/11/2015. vrátane napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 30.09.2016 napadnutého odvolaním, zistil, že súd prvej inštancie vecne správne aplikoval ust. zákona, a to ust. § 102 ods. 1 ZKR. Odvolanie bolo podané osobou, ktorá síce pohľadávky do konkurzného konania uplatnila prihláškou, avšak správcom boli tieto pohľadávky odvolateľa popreté v celom rozsahu. Táto skutočnosť vyplýva z obsahu spisu vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6K/11/2015, ako aj z obsahu samotného odvolania. Pohľadávky odvolateľa sú sporné, nie sú zistené, a tak odvolateľ, ako veriteľ, nemá procesné postavenie oprávnenej osoby, ktorá by mala zistené pohľadávky a mohla účinne podať odvolanie. Na takto zistenom skutkovom základe, preto odvolací súd nemôže prihliadnuť k dôvodom odvolania z dôvodu, že je podané osobou, ktorej zákon neumožňuje podať proti uzneseniu o zrušení konkurzu procesný prostriedok obrany, a to odvolanie (§ 102 ods. 4 posledná veta zákona č. 7/2005 Z.z. ZKR v platnom znení).

11. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak je podané neoprávnenou osobou. Podľa ust. § 102 ods. 4 ZKR, odvolanie môže podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie správca a veriteľ, ktorého zistená pohľadávka nebola čo i len z časti uspokojená. Odvolateľ nemá procesné postavenie veriteľa so zistenou pohľadávkou v konaní vedenom súdom prvej inštancie pod sp. zn. 6K/11/2015.

12. Na základe uvedených skutočností a s poukazom na vyššie uvedené právne skutočnosti, preto odvolací súd odvolanie veriteľa: [REDAKOVANÉ]

*[REDAKOVANÉ], korešpondenčná adresa: [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], odmietol.“*

Predmetné rozhodnutie krajského súdu a citované skutkové a právne závery ako základ pre výrok napadnutého uznesenia sú náležite zákonne odôvodnené, pričom dôvody na ktorých je rozhodnutie založené sú jasné, logické a zrozumiteľné. Ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého sťažovateľ ako veriteľ úpadcu, ktorého pohľadávky boli riadne popreté, a teda v čase jeho rozhodovania nezistené, nebol oprávnený podať proti označenému uzneseniu okresného súdu o zrušení konkurzu na majetok úpadcu pre nedostatok majetku odvolanie. Názor sťažovateľa, že bol oprávnený podať odvolanie proti označenému uzneseniu okresného súdu napriek tomu, že nemal zistenú pohľadávku, nemá oporu v zákone.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej sťažnosti. V napadnutom uznesení krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a pri jeho tvorbe ich aj prakticky aplikoval. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní. Argumentoval tým, že v dôsledku svojvoľného popretia jeho pohľadávok ako veriteľa úpadcu správcom konkurznej podstaty bol znevýhodnený tak, že nemohol podať proti uzneseniu o zrušení konkurzu odvolanie. S týmto konštruktom sa ústavný súd nestotožňuje, pretože správca podľa § 32 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) každú prihlásenú pohľadávku porovná s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu, zoznamom záväzkov, prihliadne na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Ak pri skúmaní zistí, že pohľadávka je

sporná, je povinný ju v spornom rozsahu poprieť. Práve spornosť pohľadávok sťažovateľa založila sťažovateľovo postavenie v konkurznom konaní, a nie splnenie zákonných povinností správcom konkurznej podstaty. Inými slovami povedané, skutočnosť, že sťažovateľ ako veriteľ popretých pohľadávok nemal podľa § 102 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii možnosť podať odvolanie proti uzneseniu o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku ešte nezakladá porušenie označeného základného práva na rovnosť účastníkov v konaní, tak ako to namietal sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, že ústavný súd nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu, sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ tiež namietal aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúcim postupom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľa a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo považoval návrh podaný neoprávnenou osobou, resp. osobou, ktorá nemohla účinne podať odvolanie, a preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel. Uvedený právny záver krajského súdu však podľa názoru ústavného súdu nemá spojitosť s označeným právom hmotnoprávneho charakteru. Záver krajského súdu považuje ústavný súd za dostačujúci pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy na jednej strane a napadnutým uznesením krajského súdu na strane druhej.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (na zrušenie rozsudku krajského súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017